

Sygn. akt V CSK 537/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku K. Z.
przy uczestnictwie A. W.-Z.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania od postanowienia
Sądu Okręgowego w J.
z dnia 6 czerwca 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestnika A. W.-Z. od postanowienia Sądu Okręgowego w J. z dnia 6 czerwca 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku

o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa. Zdaniem skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie norm prawnych uregulowanych w przepisach art. 622 k.p.c. w zw. z art. 623 k.p.c. oraz art. 211 k.c. w zw. z art. 212 § 2 k.c. Skarżący w uzasadnieniu wniosku powtórzył uzasadnienie podstaw kasacyjnych, dążąc do wykazania oczywistego naruszenia prawa. Wywód ten jednak nie przemawia za tym, aby uznać, iż Sąd Okręgowy w sposób rażąco naruszył normy prawne uregulowane w powołanych wyżej przepisach w ustalonym przez ten Sąd stanie faktycznym. Ustalenia te stały się podstawą orzeczenia o sposobie podziału majątku stron i brak podstaw do uznania, że w ich świetle sposób ten okazał się rażąco wadliwy, a jego wybór oznaczał rażące, kwalifikowane naruszenie przepisów, przytoczonych jako naruszone w podstawie skargi kasacyjnej.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.